הילדים בסדר

האם הילדים באמת בסדר? שמה של התערוכה הוא כמו תשובה רפלקסיבית לשאלה שלא נשאלה.

לעולם לא נדע אם הילדים באמת 'בסדר'. אין לנו אלא להסתמך על ניסיון חיינו כדי להבין שפגיעות בנפשו של ילד הן כמעט כורח מציאות ועתידות להשפיע על כול מהלך חייו.

באמנות המקומית, על אף תחושת הדחיפות לגעת באקטואלי, לא מעט אמנים נענים לצורך פנימי לעסוק בשריטות ילדות פרטיות ובחיבור בינן לבין הציבורי.

לתערוכה זו נבחרו ארבעה אמנים, הנוגעים בחוויות הילדות ובקשרי המשפחה שלהם במנעד רחב מאוד: מהמאופק עד לדרמטי, מהפצוע והמסרב להגליד ועד למצויד בחרב ההומור.

לאיטה גרטנר יש יכולת אדירה להתחבר ליסודות הקשים והאפלים של ילדותה. היא מציירת כמעט ללא הפוגה בניסיון בלתי נלאה להביע משהו שבור שהיה שם. דבר שאינו ניתן לאיחוי החוזר כמופע (אימים, לעיתים) של דמויות ויחסי אובייקט המתקיימים על סף המופשט, על סף הארוטי, קשה ובו בזמן עשיר ושופע חיוניות.

דן אלון, המתגורר בברלין, משתתף בתערוכה בהצבה המערבת את הקהל בחוויות ובשאלות של צמיחה וגילוי עצמי בצילו של אב נוקשה ודוגמטי. אלון מציג מכתב שכתב לאביו ב־2013, המבוסס על מכתבו של קפקא לאביו. אלון מייצר ניסיון עם כישלון מובנה להתנתק, באמצעות המכתב, מצבתותיו הלופתות של האב ומזיכרונות ילדות שעיצבו אותו למי שהוא היום. המכתב מונח על גבי שולחן בגלריה והצופה מוזמן לקרוא להצטרף למסע הכואב שאינו נגמר.

לצד השולחן מונחות 3 תיבות קרטון ובהן שלושה רישומים מרים־מצחיקים, הממחישים שלושה אירועי ילדות ונוגעים בקשר בין דן אלון לאביו. הרישומים משוכפלים ומוצעים לקהל המבקרים בתערוכה.

כרם נאטור הוא הצעיר מבין המשתתפים ולומד כעת לתואר השני בבצלאל. נאטור הוא צייר ואמן וידאו. הוא מציג בתערוכה עבודת וידאו המורכבת מאחת־עשרה סצנות מבוימות בקפידה.

בדרך של הומור מוקצן הוא בודק, יחד עם אמו ואחיו התאום, יחסי אהבה ותלות, יחסי שפה, שליטה, מרות ואחריות.

מלכי טסלר, ציירת ואמנית וידאו, מציגה בתערוכה סדרה של ציורים המתארים, בשפה כמו־ילדית, את חוויית הילדות שלה כבת קיבוץ.
דרך דברים שעושים יחד: ארוחות משפחתיות, עבודה במפעל החמוצים (כשהחמוצים על הסרט הנע הם גופות עירומים של ילדות) באים לביטוי גם כאן, כמו בציור של איטה גרטנר, זיכרונות של ילדות ללא הורות מגוננת. הסדר הטוב נשמר ומאחוריו כולם חשופים במערומיהם, צעירים ולא יודעים, חסרי אונים ולא מוגנים.

אוצרת: טלי כהן גרבוז
בסיוע לילה חג'אזי, ודיה כעביה, ערין עוידאת
מכיתת גלריה במכון לאמנות, מכללת אורנים

الأولاد بخير

هل الأولاد حقًا بخير؟ اسم المعرض هو بمثابة إجابة انعكاسيّة لسؤال لم يُسأل.

لن نعرف أبدًا هل الأولاد حقًا "بخير". ليس لنا إلّا أن نعتمد على تجربة حياتنا كي نفهم أن إيذاء روح الطفل يكاد يكون من حتميّات الواقع وقد يؤثر مستقبلًا على مجمل سيرورة حياته.

في الفن المحليّ، ورغم الإحساس بإلحاح ملامسة الآني، فإن عدد غير قليل من الفنّانين يستجيبون للحاجة الداخليّة للتعامل مع خدوش الطفولة الخاصة والربط بينها وبين العام.

اخترنا لهذا المعرض أربعة فنّانين يلامسون تجربة الطفولة وعلاقات عائلاتهم مع تشكيلة عريضة جدًا: من ضبط النفس وحتى الاحتداميّة، من الجريح المُصاب الذي يرفض الالتئام وحتى المُسلح بسيف السخرية.

إيتا غيرتنر تملك قدرة هائلة على التواصل مع أركان طفولتها القاسيّة والمُظلمة. فهي ترسم بلا هوادة تقريبًا وفي محاولة لا يشوبها الكلل، للتعبير عن شيء مكسور كان هناك. شيء غير قابل للالتئام والذي يعود ويظهر كعرض (مرعب أحيانًا) لشخصيات وعلاقات مع غرض القائمة إلى حد التجريد، وإلى حد االشبق، قاسية وفي الوقت ذاته غنية وتنضح بالحيويّة.

دان ألون، الذي يعيش في برلين، يشارك في المعرض بعمل تركيبيّ يُشرك الجمهور في التجارب وأسئلة النمو واكتشاف الذات في ظل أب صعب المراس ودوغماتيّ. يعرض ألون رسالة كتبها لوالده عام 2013، تستند إلى رسالة كافكا لوالده. ينتج ألون تجربة وفشل بنيويّ للانعتاق، بواسطة الرسالة، من مخالب قبضة الأب ومن ذكريات طفولة بلورته على ما هو عليه اليوم. الرسالة موضوعة على طاولة في الجاليري تدعو المشاهد إلى قراءتها والانضمام إلى الرحلة المؤلمة التي لا تنتهي.

إلى جانب الطاولة وُضع ثلاثة صناديق من الكرتون وفيها ثلاثة تخطيطات مريرة مضحكة، تجسد ثلاثة حوادث من الطفولة تتعلق بالعلاقة بين دان ووالده. هنالك عدة نسخ من التخطيطات وهي معروضة لاستخدام جمهور ضيوف المعرض.

كرم ناطور، هو الأصغر سنًا من بين المشاركين، ويدرس حاليّا للقب الثاني في كلية بتساليل. كرم هو رسّام وفنّان فيديو. يعرض في هذا المعرض عمل فيديو يتألف من 11 مشهد تم إخراجها بصرامة. عن طريق السخرية المفرطة يتقصي كرم، مع والدته وشقيقه التوأم، علاقات الحب والتبعية، علاقات اللغة، والسيطرة، والسلطوية والمسؤولية.

مالكي تيسلر، رسامة وفنّانة فيديو، تشارك في المعرض بسلسلة من الرسومات التي تصف بلغة تكاد تشبه لغة الأطفال، تجارب طفولتها في الكيبوتس.

عن طريق الأمور التي يقومون بها معًا: الوجبات العائليّة، العمل في مصنع المخللات (المخللات على الشريط المتحرك هي أجساد عارية لفتيات صغار) يتم التعبير هنا، كما في لوحة إيتا غيرتنر، عن ذكريات الطفولة بدون الأبوة والأمومة الواقية. من خلف النظام العام الجيد الذي تتم المحافظة عليه يتجلى الجميع بكامل عريهم، شباب ولا يعلمون، عاجزون وغير محميين.

أمينة المعرض: طالي كوهن غربوز
بمساعدة ليلى حجازي، وديّة كعبية، عرين عويدات من صف الجاليري في معهد الفنون، كلية أورنيم

דן אלון, **ללא כותרת**, דיו על נייר, 21x29 ס"מ (מתוך **בודד זה הכי ציבורי**, 2013–2017)
دان ألون، **بدون عنوان**، حبر على ورق، 21x29 سم (من **وحيد هو الأكثر جماهيريّا**، 2013–2017)

הילדים בסדר

الأطفال بخير

THE KIDS ARE ALL RIGHT

דן אלון
איטה גרטנר
מלכי טסלר
כרם נאטור

دان ألون
إيتا غيرتنر
مالكي تيسلر
كرم ناطور

Dan Allon
Ita Gertner
Malki Tesler
Karam Natour

אוצרות: טלי כהן גרבוז
בשיתוף סטודנטיות מהחוג לאמנות

أمينة المعرض: طالي كوهن غربوز
بالتعاون مع طالبات من قسم الفنون

הגלריה לאמנות ישראלית
במכון לאמנות

الجاليري للفنّ الإسرائيليّ،
في معهد الفنون

18.3.2017-2.2.2017

מאחור: מלכי טסלר, **ללא כותרת**, טושים על נייר, 70x100 ס"מ, 2014. צילום: רמי צלקה
من الخلف: مالكي تيسلر، **بدون عنوان**، توش على ورق، 70x100 سم، 2014

ליצירת קשר   للاتصال
hagar.assa@oranim.ac.il
04-9838751

המכון לאמנות אורנים המכללה האקדמית לחינוך
משרד התרבות והספורט